

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Et banner for folket

Hvis vi underviser ved Ånden, og I lytter ved Ånden, vil en af os tale om jeres omstændigheder.

Jeg er blevet så berørt af den musik, vi har hørt, og de ord, der er talt til os, at jeg beder om, at jeg må være i stand til at tale i det hele taget.

Før han forlod Nauvoo i vinteren 1846 havde præsident Brigham Young en drøm, hvori han så en engel, der stod på en kegleformet bakke et sted vestpå og pegede på en dal nedenfor. Da han 18 måneder senere trådte ind i Salt Lake-dalen, så han lige over det sted, hvor vi nu er samlet, det samme bakkefremspring, som han havde set i et syn.

Som det ofte er blevet fortalt fra denne talerstol, ledte bror Brigham en håndfuld ledere til toppen af bakken og kaldte den Ensign Peak (banner-toppen), et navn fuld af religiøs betydning for disse moderne israelitter. Femogtyvehundrede år tidligere erklærede profeten Esajas, at det i de sidste dage skulle ske, »at Herrens tempelbjerg står urokkeligt, højt over bjergene ... han rejser et banner for folkene.«¹

Idet de så deres øjeblik i historien som en delvis opfyldelse af den profeti, ønskede brødrene at rejse et flag af en slags for at bogstaveliggøre idéen om et »banner for [folket].« Ældste Heber C. Kimball havde et gult tørklæde på. Bror Brigham bandt det om en stok, som ældste Willard Richards havde, og rejste derefter det

midlertidige banner og erklærede dermed den store Salt Lake-dal og de omkringliggende bjerge for at være det profeterede sted, hvorfra Herrens ord ville udgå i de sidste dage.

Brødre og søstre, denne general-konference og de andre halvårige konferencer er fortsættelsen af denne årlige erklæring til verden. Jeg vidner om, at talerne de sidste to dage, er endnu et bevis på, at Zions standart vajer frit, som vi kender fra vores salme: »Et banner vajer frit«² – brugen af ordet *standart/d* er helt bevidst. Det er ikke nogen tilfældighed, at vore konferencetaler på engelsk udkommer i et tidsskrift, der blot har titlen *Ensign* (banner).

Ved slutningen af denne konference, beder jeg jer om i de kommende dage ikke alene at reflektere over de budskaber, I har hørt, men også over det unikke fænomen som selve generalkonferencen er – hvad vi som sidste dages hellige tror, at sådanne konferencer er, og hvad vi inviterer verden til at høre og bemærke ved dem. Vi vidner for hvert folkeslag, stamme, tungemål eller folk, at Gud ikke blot lever, men han taler, for i vor tid og i vore dage er de råd, I har hørt under Helligåndens vejledning, »Herrens vilje ... Herrens ord ... Herrens røst og Guds kraft til frelse.«³

Måske ved I det allerede (men hvis ikke, så bør I vide det), at med sjældne undtagelser har ingen mand eller kvinde, som taler her, fået et emne tildelt. Hver eneste person må faste og bede, studere og søge, begynde, stoppe og så begynde igen, indtil vedkommende er sikker på, at det budskab, der er forberedt til denne konference, på dette tidspunkt er det budskab, Herren ønsker, de skal præsentere uden hensyn til personlige ønsker eller private præferencer. Hver eneste mand og kvinde, I har hørt fra i løbet af de seneste ti timer af generalkonferencen, har forsøgt at være tro mod den tilskyndelse. Hver og én har grædt, været ængstelig og har indtrængende søgt Herrens hjælp til at blive vejledt i sine tanker og udtryk. Og præcis som Brigham Young så en engel stå over dette sted, ser jeg engle stå på det. Mine brødre og søstre blandt kirkens generalautoriteter vil føle sig utilpas ved den beskrivelse, men det er sådan, jeg ser dem – jordiske budbringere med himmelske budskaber, mænd og kvinder, der har alle de samme fysiske og økonomiske udfordringer, som du og jeg har, men som ved tro har viet deres liv til de kaldelser, de har modtaget, og pligten til at forkynde Guds ord, ikke deres egne.

Overvej mangfoldigheden i de budskaber, I har hørt – der på mirakuløs vis ikke er koordineret af andet end himlens vejledning. Men hvorfor skulle de ikke være mangfoldige? Størstedelen af vores forsamling, inden eller uden for synsvidde, består af medlemmer af Kirken. Men hvorum alting er, og som følge af utrolige, nye kommunikationsmetoder er en stadig større andel af tilhørerne til vores konference ikke medlemmer af Kirken – endnu. Så vi må tale til dem, der kender os godt, og dem, der slet ikke kender os. Bare inden for Kirken

taler vi til børn, unge, unge voksne, midaldrende og ældre. Vi taler til familier og forældre og hjemmeboende børn, samtidig med at vi taler til dem, der er ugifte uden børn og som muligvis er langt væk hjemmefra. I løbet af en generalkonference betoner vi altid de evige sandheder tro, håb og næstekærlighed⁴ og den korsfæstede Kristus,⁵ samtidig med, at vi ligefremt taler om helt specifikke, aktuelle, moralske spørgsmål. I skrifterne finder vi denne befaling: »Tal ikke andet end omvendelse til denne slægt,«⁶ mens vi på samme tid skal forkynde: »godt budskab til [de] fattige og lægedom til dem, hvis hjerte er knust.« Hvilken form de end måtte antage, »udråbe[disse konferencetalere] frigivelse for fanger«⁷ og gør »Kristi uransagelige

rigdom[me]« kendte.⁸ I den store mangfoldighed af taler, der afholdes, formodes det, at der vil være noget for enhver. I den henseende, tror jeg, præsident Harold B. Lee sagde det bedst flere år tilbage, da han sagde: »Evangeliet er til for at berolige de urolige og forurolige de rolige.«⁹

Vi ønsker altid, at det, vi forkynder til generalkonferencerne, er så gavmildt og inviterende, som det Kristus oprindeligt lærte, idet vi også husker den disciplin, der altid har været en del af hans budskaber. I den mest kendte prædiken, der nogensinde er blevet holdt, begyndte Jesus med at erklære de vidunderlige, milde velsignelser, vi hver især ønsker at gøre krav på – velsignelser, der loves til de fattige i ånden, de rene af hjertet, de,

som stifter fred og de sagtmødige.¹⁰ Hvor opløftende og hvor lindrende er saligprisningerne ikke for sjælen. De er sande. Men i den samme prædiken viste Frelseren også, hvor snæver vejen vil være for dem, der stifter fred og de rene i hjertet. »I har hørt, at der er sagt til de gamle: »Du må ikke begå drab,« bemærkede han. »Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen.«¹¹

Og på samme måde:

»I har hørt, at der er sagt: »Du må ikke bryde et ægteskab.«

Men jeg siger jer: Enhver, som kaster et lystent blik på en andens hustru, har allerede begået ægteskabsbrud med hende i sit hjerte.«¹²

Det er klart, at når disciplens vej begynder at blive stejl, bliver den sti mere og mere snæver, indtil vi når prædikens i-knæ-tvingende højdepunkt, som ældste Christofferson lige talte om: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!«¹³ Hvad der forekom let i begyndelsen og i lavtliggende terræn, bliver yderst vanskeligt og krævende på den sande discipels tinde. Det er åbenlyst for enhver, at den, der tror, at Jesus forkyndte, at mennesket ikke står til regnskab for deres synder, ikke læste det, der stod med småt! Nej, for disciple er Kirken ikke en burgerrestaurant; vi kan ikke altid få det, som vi ønsker det. En dag skal *hvert* knæ bøjes og *hver* tunge bekende, at Jesus er Kristus og at frelse kun kommer på *hans* måde.¹⁴

Når I forsøger at leve op til det alvorlige såvel som at omfavne det lindrende ved generalkonferencen, så vær forsikret om, at når vi taler om svære emner, forstår vi, at det ikke er alle, der ser pornografi eller undviger ægteskab eller har frie seksuelle forhold. Vi ved, det ikke er alle, der

bryder sabbatten eller vidner falsk eller mishandler deres ægtefælle. Vi ved, at de fleste i vores publikum *ikke* er skyldige i den slags ting, men vi er under højtidelig formaning om at udråbe advarsler til dem, der er – hvor de end må være i verden. Så hvis I forsøger at gøre det bedste I kan – hvis I fx prøver at holde familieaften på trods af det galehus, der nogle gange kan herske i et hus fuld af små galninge – så giv jer selv et klap på skulderen, når vi taler om det og lyt efter et andet emne, der taler om de områder, hvor I har mangler. Hvis vi underviser ved Ånden, og I lytter ved Ånden, vil en af os tale om jeres omstændigheder og sende et personligt, profetisk brev til jer.

Brødre og søstre, til generalkonferencen tilbyder vi vore vidnesbyrd som tillæg til andre vidnesbyrd, der vil komme, fordi Gud på den ene eller anden måde *vil* sørge for at få sin røst hørt. »Jeg sendte jer ud for at vidne og advare menneskene,« sagde Herren til sine profeter.¹⁵

Bukarest i Rumænien

»[Og] efter jeres vidnesbyrd kommer vidnesbyrdet fra jordskælvene, ... fra tordenens røst, ... uvejrets røst og røsten fra havets bølger, der skyller over sine bredder ...

Og engle skal ... råbe med høj røst, mens de lader Guds basun lyde.«¹⁶

Disse menneskelige engle, der har stået ved denne talerstol, har nu på hver sin måde ladet »Guds basun lyde.« Hver prædiken er altid pr. definition både et vidnesbyrd om kærlighed og en advarsel, ligesom selve naturen både vidner og advarer i de sidste dage.

Nu vil præsident Thomas S. Monson om et øjeblik komme til talerstolen for at afslutte denne konference. Må jeg sige noget personligt om denne elskede mand, seniorapostlen og profeten i vore dage. I lyset af de ansvar, jeg lige har refereret til, og alt, hvad I har hørt ved denne konference, står det klart, at profeternes liv ikke er lette, og præsident Monsons liv er ikke let. Han henviste specifikt til det i går ved præstedømmets møde. Da han blev kaldet til apostel som 36-årig, var hans børn henholdsvis 12, 9 og 4 år gamle. Søster Monson og disse børn har givet deres mand og far til Kirken og dens pligter i over 50 år nu. De har lidt de sygdomme, krav, stød og slag, som vi alle udsættes for i dette jordiske liv, og nogle af dem ligger uden tvivl endnu foran dem. Men præsident Monson forbliver ukueligt munter.

Intet får ham ned med nakken. Hans tro er bemærkelsesværdig og ligeså er hans udholdenhed.

Præsident, for hele denne forsamling, inden og uden for synsvidde, siger jeg, at vi elsker og ærer dig. Din hengivenhed tjener til eksempel for os alle. Vi takker for dit lederskab. Fjorten andre, der besidder det apostolske embede og andre på denne forhøjning, de, der sidder i forsamlingen, og de talrige skarer, der er samlet over hele verden, elsker dig, opretholder dig og står skulder mod skulder med dig i dette værk. Vi vil lette din byrde på enhver måde, vi kan. Du er en af de himmelske budbringere, der blev kaldet fra før verdens grundlæggelse til at lade banneret vaje for Jesu Kristi evangelium i hele verden. Du gør det fremragende. Og om det evangelium, der forkyndes, og den frelse, det tilbyder, vidner jeg i Jesu Kristi store og herlige navn. Amen. ■

NOTER

1. Es 2:2; 11:12.
2. »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4.
3. L&P 68:4.
4. Se 1 Kor 13:13.
5. Se 1 Kor 1:23.
6. L&P 6:9; 11:9.
7. Es 61:1.
8. Ef 3:8.
9. Se Harold B. Lee, »The Messages«, *New Era*, jan. 1971, s. 6.
10. Se Matt 5:3-12.
11. Matt 5:21-22; se 3 Ne 12:22.
12. Matt 5:27-28.
13. Matt 5:48.
14. Se Rom 14:11; Mosi 27:31.
15. L&P 88:81.
16. L&P 88:89-90, 92.